

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem Mgr. Jiřím Gottwaldem v právní věci žalobce **R. K.**, bytem X, v řízení zastoupeného Mgr. Davidem Purmenským, advokátem se sídlem Ostrava- -Moravská Ostrava, 28. října 3117/61, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem Ostrava-Moravská Ostrava, 28. října 2771/117, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.10.2010 č.j. MSK 180031/2010, ve věci přestupku,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou k soudu v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27.10.2010 č.j. MSK 180031/2010, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Karviné (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 29.7.2010 č.j. MMK/040059/2010, kterým byl žalobce uznán vinným, že dne 8.3.2010 ve 13:20 hod. v K. na ul. O., poblíže ul. H.s., řídil osobní automobil X a za jízdy držel pravou rukou u pravého ucha hovorové zařízení, čímž porušil § 7 odst. 1 písm. c) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů, ve znění pozdějších

předpisů, tím spáchal přestupek podle § 22 odst. 1 písm. f) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), za což mu byla uložena pokuta 2.000,- Kč.

Namítá, že

- 1) přestupkové řízení bylo zahájeno nezákonně po uplynutí lhůty 60 dnů ode dne, kdy se správní orgán I. stupně o přestupku dozvěděl na základě oznámení Policie ČR. Po právní stránce vychází při své argumentaci z § 67 odst. 3 zákona o přestupcích, kdy lhůtu tam stanovenou považuje za lhůtu propadnou. Odkazuje na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 31.3.2004 č.j. 10 Ca 166/2003-25, Sb. NSS č. 294/2004 a na navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.10.2005 č.j. 4 As 30/2004-45, www.nssoud.cz, dále na některé komentáře k zákonu o přestupcích;
- 2) správní orgány dovodily, že se skutek stal, jen z výpovědí zasahujících policistů (vypovídajících proti žalobcově verzi), kdy ve vztahu výpovědí policistů na straně jedné a výpovědi žalobce na straně druhé nevzaly správní orgány při hodnocení v úvahu stejnou důkazní hodnotu výpovědi a nevypořádaly se s možnou nevěrohodností policistů (nezjišťovaly, zda právě policisté nemají motiv vypovídat účelově).

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. K žalobním bodům uvádí, že

- 1) ve věci projednávané Městským soudem v Praze pod sp. zn. 10 Ca 166/2003 a ke kasační stížnosti následně i Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 4 As 30/2004 se jednalo o lhůtu podle § 61 odst. 1 zák. č. 231/2001 Sb., o rozhlasovém a televizním vysílání; šlo o jiný správní delikt. Zde je však situace odlišná, kdy byl projednán přestupek. Žalovaný má za to, že z pouhého slovního vyjádření nelze dovozovat, zda je která lhůta pořádková či prekluzivní, obojí lhůty totiž bývají v různých právních předpisech slovně vyjádřeny různě. Slova „bezodkladně, nejpozději do“ užívá i § 71 odst. 1, resp. § 71 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (lhůta pro vydání rozhodnutí), kdy tato lhůta je vykládána jako lhůta pořádková. Prekluzivní charakter lhůty uvedené v § 67 zákona o přestupcích nelze dovodit ani výkladem systematickým (jak u lhůty určené zákonem o rozhlasovém a televizním vysílání učinil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29.3.2006 č.j. 1 As 2/2005-96, když prekluzivní lhůta k projednání věci je v zákoně o přestupcích zakotvena na zcela jiném místě (§ 20);
- 2) jakkoli tato námitka nebyla v odvolání vznesena, vyhodnocením výpovědí policistů a výpovědi žalobce se žalovaný zabýval, přičemž u policistů nebyly tvrzeny ani zjištěny žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by měli vypovídat nepravdivě.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba důvodná není.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že správnímu orgánu I. stupně bylo 18.3.2010 doručeno oznámení o přestupku od Policie ČR, jehož se měl dopustit žalobce shora popsaným jednáním. Správní orgán I. stupně zahájil přestupkové řízení oznámením ze dne 27.5.2010, vypraveným 31.5.2010 a doručeným žalobci 3.6.2010. Žalobce u ústního jednání 30.6.2010 skutek popřel s tím, že telefon měl

celou dobu na palubní desce, auto je vybaveno hands-free sadou. Domněnka policistů o telefonování vznikla asi tím, že žalobce měl pravou ruku opřenou o středové opěradlo a touto rukou si podpíral hlavu, jel pomalu a přemýšlel. V přestupkovém řízení byli vyslechnuti zasahující policisté Tomica a Musiolek, kteří shodně popsali skutek, jak je shora popsán. Již v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně žalobce namítal nedodržení lhůty k zahájení řízení. Správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku rozhodnutím ze dne 29.7.2010 vypraveným 30.7.2010 a doručeným zástupci žalobce 3.8.2010. Proti němu podal žalobce 10.8.2010 včasné odvolání obsahově totožné s žalobním bodem 1). Odvolání bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 27.10.2010 vypraveným 27.10.2010 a doručeným zástupci žalobce 2.11.2010. Žalovaný v něm dospěl k závěru, že lhůta pro zahájení přestupkového řízení obsažená v § 67 odst. 3 zákona o přestupcích je lhůtou pořádkovou, nikoli propadnou. Napadené rozhodnutí obsahuje na str. 4 též odstavec o hodnocení výpovědí, kdy je akcentována výpověď svědka T. o tom, že mobilní telefon držel žalobce tak, že jej neměl celý schovaný v dlani, to bylo impulsem pro provedení kontroly. Jinak by tu nebyl žádný důvod, proč by hlídka PČR zaměřila svou pozornost právě na vozidlo žalobce.

Krajský soud předně vyhodnotil jako nedůvodný žalobní bod 2).

K procesnímu postupu zjišťování skutkového stavu a hodnocení důkazů jsou i v přestupkovém řízení použitelná příslušná ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Podle § 3 správního řádu nevyplyvá – li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle § 50 odst. 4 správního řádu hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. K provedení důkazů lze podle § 51 odst. 1 správního řádu užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci a nelze jej považovat za důkazní prostředek. K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu slouží svědecká výpověď osoby, která úřední záznam sepsala, nikoli tento záznam (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009, č.j. 1 As 96/2008-115, Sb. NSS č. 1856/2009 Sb., www.nssoud.cz).

V dané věci proti sobě stojí dvě verze skutkového stavu. Podle verze založené na výpovědích policistů držel stěžovatel při řízení vozidla u ucha mobilní telefon. Podle verze založené na tvrzení žalobce žádný telefon v ruce nedržel. Případná přestupkověprávní relevance těchto verzí závisí na vyhodnocení obsahu

a věrohodnosti dostupných důkazů. Žalobce lze shledat vinným ze spáchání přestupku spočívajícího v držení mobilního telefonu v ruce při řízení motorového vozidla jen tehdy, pokud provedené důkazy po jejich vyhodnocení vytvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru než že stěžovatel mobilní telefon při řízení motorového vozidla držel v ruce.

Postih stěžovatele za přestupek je opřen o výpovědi policistů. Při posouzení a hodnocení výpovědí policistů vycházely správní orgány zjevně mimo jiné z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2008 č.j. 1 As 64/2008-42, www.nssoud.cz, v němž se rovněž jednalo o přestupek spočívající v držení mobilního telefonu řidičem při řízení motorového vozidla. V tomto rozsudku vycházel Nejvyšší správní soud zejména ze závěru vysloveného již v rozsudku ze dne 27.9.2007 č.j. 4 As 19/2007-114, www.nssoud.cz, kde Nejvyšší správní soud uvedl, že *„K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“* O důvěryhodnosti výpovědi policisty není důvodu pochybovat tehdy, není-li z žádných okolností patrné, že by měl na tom, jak bude věc, ke které vypovídá, vyřízena, jakýkoli zájem. Citovaná judikatura vychází z úvahy, že je přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve své věci nestranná a je u ní pochopitelné, bude-li tvrdit pouze takové skutečnosti, které jsou jí ku prospěchu. Naopak u svědka, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, bude spíše pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé.

V posuzované věci žalobce po celou dobu přestupkového řízení (ať už před správním orgánem I. stupně či před žalovaným) důvody, ve kterých by bylo lze spatřovat nevěrohodnost svědků – zasahujících policistů nenamítal a takové skutečnosti nevyšly v řízení najevo ani jinak. Konečně ani v žalobě nijak své obecné pochybnosti o věrohodnosti těchto svědků nikterak nespecifikuje a k jeho značně obecně formulovanému žalobnímu bodu 2) lze toliko konstatovat, že bylo především na něm – měl-li či má pochybnosti o jejich věrohodnosti – uvést (ať už správním orgánům nebo soudu) konkrétní skutečnosti, ve kterých spatřuje důvod pro pochybnost o věrohodnosti výpovědi těchto svědků. Pokud tak žalobce neučinil a žádné takové skutečnosti nevyšly v řízení ani jinak najevo, nelze důvodně správním orgánům vytýkat, že samy nezjišťovaly všechny možné nesčetné důvody, ze kterých by kdy bylo možno na jejich nevěrohodnost usoudit.

Takto obecně formulovaný žalobní bod, který je navíc oproti skutečnostem uplatňovaným žalobcem v přestupkovém řízení absolutní novotou, nelze vyhodnotit jinak než jako účelovou snahu žalobce vyhnout se postihu za jeho protiprávní jednání.

Důvodným pak není ani žalobní bod 1), v němž žalobce namítá nedodržení lhůty k zahájení přestupkového řízení.

Předpisy správního práva oplývají nepřehledným množstvím lhůt stanovených pro úkony a postupy správních orgánů. Tyto lhůty se dělí na propadné a pořádkové podle toho, zda s jejich marným uplynutím spojuje zákon nějaký důsledek pro věc samu.

Typickým případem propadné lhůty je např. ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, podle něhož přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie.

Toto ustanovení tedy stanoví, že uplyne-li stanovená lhůta, přestupek nelze projednat, takto je zde vyjádřen důsledek uplynutí lhůty.

Podobně pro návrhové přestupky stanoví § 68 odst. 2 věta první zákona o přestupcích, že u přestupku, který lze projednat jen na návrh, lze návrh podat příslušnému správnímu orgánu nejpozději do tří měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o přestupku nebo o postoupení věci orgánem činným v trestním řízení.

A contrario, lze-li návrhový přestupek projednat jen k návrhu podanému nejpozději do tří měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o přestupku nebo o postoupení věci orgánem činným v trestním řízení, pak k později podanému návrhu přestupek projednat nelze.

Podobně stanoveny jsou i propadné lhůty ve věcech daňových, kde opět zákon výslovně vyjadřuje důsledek uplynutí lhůty, ať už v § 47 odst. 1 zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (jak byl účinný do 31.12.2010): „pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze daň vyměřit ani doměřit, či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla daňová povinnost, nebo do tří let od vzniku daňové povinnosti u těch daní, které nemají zdaňovací období.“ nebo § 148 odst. 1 zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (účinného od 1.1.2011): „Daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.“

Stejně tak je tomu i v případě žalobcem odkazované druhé věty § 61 odst. 1 zák. č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů, kdy i zde zákonodárce výslovně spojuje s uplynutím lhůty důsledek: „Správní řízení o uložení pokuty lze zahájit nejpozději do 3 měsíců ode dne, kdy Radě byl doručen záznam vyžádaný podle § 32 odst. 1 písm. l).“

Oproti tomu lhůty pořádkové jsou typické tím, že s jejich uplynutím zákon nespojuje žádný důsledek pro věc samu. Uplyne-li lhůta, nemá to pro řízení ve věci žádný důsledek, jakkoli může být příslušný úředník sankcionován podle pracovněprávních či služebněprávních předpisů za nedodržení jeho

povinností, případně může být dán důvod k obraně proti nečinnosti správního orgánu.

Typickým případem lhůty pořádkové je lhůta určená správním řádem pro vydání rozhodnutí v § 71 odst. 1, 3: „*Správní orgán je povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu. Pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba*

a) až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvlášť složitý případ,

b) nutná k provedení dožádání podle § 13 odst. 3, ke zpracování znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny.“

Zde zákon žádný důsledek uplynutí lhůty pro věc samu nestanoví a bylo by zjevným non-sensem bránit správním orgánům vydat rozhodnutí i po uplynutí této lhůty, zejména za situace, kdy jejich nedodržení je důvodem k obraně proti nečinnosti (§ 80 správního řádu).

Podobně je tomu i v posuzovaném případě § 67 odst. 3 zákona o přestupcích. Podle tohoto ustanovení „*Jestliže správní orgán věc neodloží ani neshledá důvod pro postoupení věci jinému orgánu, zahájí řízení o přestupku bezodkladně, nejpozději do šedesáti dnů.*“ Ani u této lhůty nejsou s marným uplynutím lhůty spojovány jakékoli účinky. Tím se též lhůta určená § 67 odst. 3 zákona o přestupcích liší od lhůty určené k zahájení řízení speciálním ustanovením druhé věty § 61 odst. 1 zák. č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů. V tomto směru lze mít za případný odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.11.2004 č.j. 6 As 50/2003-41, nikoli však žalobcovy odkazy na rozsudky soudů rozhodujících ve správním soudnictví týkající se výkladu ustanovení, kde zákon výslovně s uplynutím lhůty spojoval důsledek pro věc samu.

Jiné žalobní body nebyly žalobcem uplatněny, a proto krajský soud podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu nevznikly v řízení žádné náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 12. září 2011

Mgr. Jiří Gottwald
samosoudce